

Царьтъ имъ дошълъ на гости:
Праздникъ е голямъ!

Тѣ се чудатъ, тѣ ожидатъ
Що ли ще рече,
Доживѣхъ за да видатъ
Царското лице.

Ала той имъ тихо клюма,
Казва имъ да сѣднатъ
И на тая царска дума
Сѣдатъ въ единъ нѣтъ.

Тѣ въ ума си Бога хвалятъ
И всички нарѣдъ
Си чибучекитѣ запалятъ
Катъ прѣдъ своя кмѣтъ.

Той ги гледа, той ги пита
Съ гласъ любезенъ, тихъ,
И за хора той ги счита,
Смѣй се ведно съ нихъ.

И въ очи имъ се набиратъ
Сълзи въ тоя мигъ,
И се чудатъ какъ разбира
Тѣхниятъ язикъ.